

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: „**S. O. S. s. r. o.**“, so sídlom: **K.**, IČO: X., zast. advokátkou JUDr. E. Ľ., so sídlom: P., proti žalovanému: **Mesto T., so sídlom: M.**, IČO: X., zast. G. P. L. s. r. o., so sídlom: K., IČO: X., o zaplatenie **7 449,15 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 36Cb/70/2010, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 30. novembra 2011, č. k. 16Cob/203/2010-103, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu z 30. novembra 2011, č. k. 16Cob/203/2010-103 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trenčín ako súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 27. 08. 2010, č. k. 36Cb/70/2010-59 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7 260,20 € a náhradu trov konania v sume 1 901,57 €, k rukám právneho zástupcu žalobcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zaplatenie sumy 188,95 € súd žalobu zamietol.

Súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania zistil, že dňa 19. 06. 2001 účastníci konania uzavreli Zmluvu o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie. Následne dňa 21. 11. 2001 bol k tejto zmluve uzavretý dodatok č. 1 a dňa 08. 09. 2002 dodatok č. 2. Súd poukázal na článok V bod 4 písm. a/ vyššie označenej zmluvy a uviedol, že faktúrou č. 1/2010 zo dňa 01. 07. 2009, splatnou dňa 15. 07. 2009, žalobca vyfakturoval žalovanému zmluvnú pokutu k zálohovej faktúre č. 7/2009 za obdobie 07-12/2009 vo výške 0,1% denne zo sumy 119 469,45 € vo výške 7 449,15 €. Žalovaný túto faktúru žalobcovi neuhradil.

Zálohovou faktúrou č. 7/2009 zo dňa 01. 07. 2009, splatnou dňa 15. 07. 2009, vyfakturoval žalobca žalovanému na základe Zmluvy o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie v znení jej dodatkov zálohu na výrobu a vysielanie relácií za obdobie 2. polroka 2009 sumu 119 469,45 € v zmysle prílohy k faktúre. Žalovaný faktúru uhradil dňa 26. 08. 2009 v sume 50 000,- € a dňa 30. 09. 2009 v sume 69 469,45 €. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 544 ods. 1, ods. 2 OZ, na základe ktorých vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zaviazal žalovaného na zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty vo výške 0,1% denne zo sumy 119 469,45 € od 16. 07. 2009 do 24. 08. 2009 a zo sumy 69 469,45 € od 25. 08. 2009 do 29. 09. 2009 v sume 7 260,20 €. Uviedol, že v konaní nebola preukázaná neplatnosť článku V bod 4 písm. a/ Zmluvy o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie v zmysle § 37 ods. 1 OZ a omeškanie žalovaného s úhradou faktúry č. 7/2009 nebolo medzi účastníkmi konania sporné. V časti o zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 188,95 € súd žalobu zamietol ako nedôvodnú, pretože zmluvná pokuta v tejto časti bola vypočítaná nesprávne.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 3 O. s. p. Keďže žalobca mal vo veci neúspech len v pomerne nepatrnej časti, súd mu priznal plnú náhradu trov konania v sume 1 901,57 €, z toho sumu 446,50 € titulom náhrady súdneho poplatku za návrh a sumu 1 455,07 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia za 5 úkonov právnej služby.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, rozsudkom zo dňa 30. 11. 2011, č. k. 16Cob/203/2010-103, prvostupňový rozsudok v napadnutej časti, v ktorej bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi 7 260,20 €, ako aj náhradu trov konania v sume 1 901,57 € zmenil tak, že žalobu zamietol.

Odvolací súd poukázal na §§ 34 a 39 OZ, § 11 ods. 4 písm. a/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, platný a účinný ku dňu 19. 06. 2001 a § 1 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Vyslovil názor, že uzavretie Zmluvy o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie zo dňa 19. 06. 2001 a jej dodatkov č. 1 a č. 2 je potrebné považovať za najdôležitejšie úkony, týkajúce sa majetku štátu prenechaného do hospodárenia obce, a to vzhľadom k sume, ktorú žalovaný mal uhrádzať za služby žalobcovi a ktoré aj uhradil. Odvolací súd ustálil, že k platnému uzatvoreniu zmluvy bol potrebný súhlas mestského zastupiteľstva. Z článku II bod I. Zmluvy o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej

televízie mal za preukázané, že uznesením č. 136 zo dňa 31. 08. 2000, Mestské zastupiteľstvo v T. schválilo zriadenie televízneho štúdia a poverilo primátora mesta podpísať zmluvu o budúcej zmluve k udeleniu licencie na televízne vysielanie so spoločnosťou s ručením obmedzeným S. O. S., zastúpenou konateľom Ing. J. H.. Citovaná zmluva však neobsahuje žiadne ustanovenie, z ktorého by bolo možné preukázať, že mestské zastupiteľstvo zmluvu zo dňa 19. 06. 2001 schválilo. Rovnako ani z obsahu spisu nevyplýva, že žalovaný prijal mestským zastupiteľstvom uznesenie, ktorým by Zmluvu o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie schválil. Na základe uvedeného, teda že Mestské zastupiteľstvo v T. dňa 31. 08. 2000 uznesením č. 136 uzatvorenie Zmluvy o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie neschválilo, schválilo len zriadenie televízneho štúdia a poverilo primátora mesta podpísať zmluvu o budúcej zmluve k udeleniu licencie na televízne vysielanie, ktorá však obsahom nie je totožná so Zmluvou o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie, ako aj na základe toho, že túto zmluvu podpísal primátor Mesta T. bez schválenia mestským zastupiteľstvom, dospel odvolací súd k záveru, že zmluva je absolútne neplatná podľa § 39 OZ pre rozpor so zákonom. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že účastníci zmluvy si podľa tejto zmluvy poskytovali plnenie, pretože takýmto plnením nie je možné konvalidovať absolútne neplatný právny úkon. Odvolací súd upozornil, že i keď dispozičné úkony s vecami, ktoré patria do majetku obce, majú spoločný právny základ v súkromnoprávnej úprave, k ich platnosti je treba dodržať špecifický režim, vychádzajúci z toho, že ide o tzv. verejný majetok. Nie je preto možné mesto ako účastníka súkromnoprávneho vzťahu z požiadaviek kladených na správu vecí verejných vylúčiť. Mesto pri nakladaní so svojím majetkom má určité zvláštne povinnosti, vyplývajúce z jeho postavenia ako subjektu verejného práva, v dôsledku ktorej skutočnosti musí byť hospodárenie s majetkom prehľadné, účelné a v súlade so zákonom.

Odvolací súd ďalej súdu prvého stupňa vytkol, že keď sa zaoberal platnosťou článku V bod 4 písm. a/ Zmluvy o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie, mal povinnosť skúmať platnosť zmluvy ako takej. Pokiaľ by tak bol urobil, zistil by, že Mestské zastupiteľstvo v T. nedalo súhlas k uzatvoreniu zmluvy tak, ako to vyžaduje § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o obecnom zriadení a dospel by k záveru, že pri uzatvorení zmluvy došlo k porušeniu zákona, čo malo za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 OZ.

Rovnako sa odvolací súd nestotožnil s návrhom žalobcu, aby sa na nové odvolacie dôvody a nové skutočnosti ohľadne neplatnosti zmluvy neprihliadlo. Vyslovil názor, že nejde o nové dôvody odvolania a ani o nové skutočnosti, pretože žalovaný neplatnosť článku V bod 4 písm. a/ namietal už v odpore a bolo povinnosťou súdu prvého stupňa zaoberať sa ex offo platnosťou celej zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu, keďže ide o absolútne neplatný právny úkon, tento je neplatný od začiatku a nemožno ho konvalidovať tým, že sa odkáže na procesné ustanovenie § 205 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v sume 2 495,20 € k rukám jeho právneho zástupcu.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 27. 12. 2011.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (ďalej tiež ako „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania vyvodil z ust. § 238 ods. 1 O. s. p. a opodstatnenosť z § 241 ods. 2 písm. b/ a písm. c/ O. s. p. Žalobca vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) namietol, že odvolací súd porušil zásadu dvojinštančnosti konania, keď mu ako účastníkovi konania odoprel možnosť prieskumu správnosti nových, resp. z pohľadu prvostupňového súdu doposiaľ bezvýznamných skutkových a právnych zistení. S poukazom na uvedené mala byť zmena názoru odvolacieho súdu na otázku platnosti, resp. neplatnosti Zmluvy o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie dôvodom kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu tak, aby sa pre žalobcu vytvorila ústavnoprávna možnosť na uplatnenie práva k zmene názoru sa vyjadriť, prípadne predložiť nové dôkazy, či argumentáciu, ktoré z hľadiska dovtedajšieho pohľadu relevantné neboli.

V ďalšej časti svojho dovolania žalobca namietol závery odvolacieho súdu, ktoré podľa jeho názoru vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolaciemu súdu vytkol, že svojvoľne medzi najdôležitejšie úkony Mesta T. ako žalovaného definoval uzavretie Zmluvy o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie, a to vzhľadom na sumy, ktoré žalovaný mal uhrádzať. Uviedol, že pokiaľ by súd zisťoval rozhodné

skutočnosti, uvedený záver by nikdy neprijal, pretože žalobca vysielal 5 programov 24 hodín denne, a to: Týždeň, Telenoviny, Studňa, Hodina H a Mozaika. Popritom na vlastné náklady vysielal reláciu Videotext v hodnote 600 000,-- Sk ročne. Uviedol, že cenu výroby a vysielania relácie (ktorú dodával v sume 38,33 €) ani raz nezvýšil, vzhľadom na skutočnosť, že mal dohodnutú zmluvu na 12 rokov, počas ktorých boli rozrátané aj vstupné investície, predstavujúce niekoľko desiatok miliónov Sk. Tieto sa mu však teraz nevracajú, pretože žalovaný už 2 roky neplatí faktúry, v ktorých 90% fakturovanej ceny tvoria náklady.

Dovolateľ odvolaciemu súdu ďalej vytkol, že mu neposkytol priestor na riešenie otázky, týkajúcej sa prijatia uznesenia o schválení Zmluvy o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie Mestským zastupiteľstvom v T.. Uviedol, že pokiaľ by mu odvolací súd tento priestor poskytol, bezodkladne by navrhol výsluch najinformovanejších svedkov, ktorí by potvrdili, že mestské zastupiteľstvo s uvedenou zmluvou súhlasilo, na základe čoho žalovaný zmluvu bezvýhradne rešpektoval až do jari 2011, kedy po komunálnych voľbách v decembri 2010 nové vedenie Mesta T. hľadalo spôsoby, ako zmluvu ukončiť. Dovolateľ poukázal na výpoveď žalovaného listom zo dňa 01. 04. 2011, ktorá svedčí o tom, že mesto platnosť zmluvy uznávalo. V tejto súvislosti dovolateľ opakovane vyjadril svoje presvedčenie, že odvolací súd naplnil dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., keď bez akéhokoľvek dokazovania dospel k vlastným skutkovým záverom, o ktoré oprel nesprávne právne závery.

Rovnako dovolateľ namietol záver odvolacieho súdu o tom, že „mestské zastupiteľstvo malo schváliť zmluvu z 19. 06. 2001“. Má za to, že takáto povinnosť pre mestské zastupiteľstvo zo zákona nevyplýva, stačí, ak o tom kladne rozhodne pred uzavretím alebo po uzavretí zmluvy.

V nasledujúcej časti svojho dovolania žalobca poukázal na zásadu v pochybnostiach miernejšie (in dubio mitius), zásadu dobrej viery a ochrany toho, komu bol úkon určený, zásadu rozumnosti a spravodlivosti, dôvery v konanie druhej strany, ako aj zásadu legitímneho očakávania z konania druhej strany, najmä ak v ňom vystupuje subjekt verejného práva s celým odborným právnickým zázemím. Tento by mal každej zmluve poskytnúť reálny, skutočný a právne nezávadný obsah tak, aby bol naplnený jej sociálny, spoločenský a hospodársky zamýšľaný zmysel. Žalobca uviedol, že nijako nemohol rozpoznať, že by

primátor mesta svoju právomoc prekročil, najmä ak tento stav pretrvával dlhé obdobie a prelínal sa cez funkčné obdobia viacerých primátorov, či mestského zastupiteľstva. Z posúdenia nároku bolo irelevantné dodatočne skúmať, či zmluva bola uzavretá v súlade, či v rozpore s uznesením zastupiteľstva, nakoľko po celú dobu jej platnosti neboli vyvozené žiadne konzekvencie. Žalobca má za to, že žalovaný nárok obstál z titulu (in)nominátnej zmluvy, resp. záväzku z bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. OZ, prípadne náhrady škody podľa § 42 OZ, spôsobenej neplatnosťou právneho úkonu.

Žalobca tiež poukázal na gramatický, logický, systematický a najmä teleologický výklad dotknutých zákonných ustanovení, z ktorého podľa jeho názoru k úkonom, ktorými sa zabezpečovala pravidelná akvizačná činnosť mesta (ako napr. platenie koncesionárskych poplatkov, poplatkov za odber plynu, elektriny, vody a pod.), nebol potrebný súhlas mestského zastupiteľstva, a to z dôvodu, že ide o bežné prevádzkové potreby mesta, bez ktorých sa nemôže zaobísť.

V závere dovolania žalobca odvolaciemu súdu vytkol, že neakceptoval zásadu civilného procesu spočívajúcu v tom, že žalobca nie je povinný uplatnený nárok právne kvalifikovať, pretože táto odborná činnosť v rozhodovaní je výlučnou kompetenciou súdu v zmysle zásady „iura novit curia“. Preto pokiaľ súd uzavrel, že zmluva je neplatná, ale žalobca na jej základe žalovanému plnil vo finančnom vyjadrení, mal odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť z dôvodu plnenia z bezdôvodného obohatenia. Ak tak neurobil, ale naopak žalobu zamietol, v podstate rozhodol o tom, že žalobca voči žalovanému nemá nárok na žiadne plnenie. Takéto konanie je v rozpore nielen so zákonom, ale prieči sa aj elementárnej spravodlivosti, keď súdy napomáhajú tomu, kto sa nespráva podľa práva a rozhodujú na úkor subjektu, ktorý si svoje povinnosti, hoci aj na základe neplatnej zmluvy, riadne plní.

Argumentujúc vyššie uvedenými dôvodmi dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdí, eventuálne aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol dovolanie zamietnuť a žalobcu zaviazať na náhradu trov konania v celkovej sume 292,44 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), preskúmal právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne ako súdu odvolacieho, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), v rozsahu napadnutom dovolaťom, prihliadnuc na uplatnené dovolacie dôvody podľa § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie je v predmetnej veci prípustné a tiež dôvodné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.).

Dovolať odvolaciemu súdu vytkol, že zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k „zmene názoru“ odvolacieho súdu vo vzťahu k námietke žalovaného, vznesenej na pojednávaní odvolacieho súdu dňa 30. 11. 2011, týkajúcej sa otázky platnosti Zmluvy o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie zo dňa 19. 06. 2001. Tým, že odvolací súd žalobcovi odoprel právo k zmene názoru sa vyjadriť, prípadne predložiť nové dôkazy, porušil zásadu dvojinstančnosti súdneho konania, ktorá skutočnosť spôsobila, že konanie na odvolacom súde je postihnuté tzv. inou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Podľa § 220 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 211 ods. 2 O. s. p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 122 ods. 1 O. s. p., súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Podľa § 125 O. s. p., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Podľa § 132 O. s. p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 213 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.

Ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili (§ 213 ods. 2 O. s. p.). Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O. s. p.).

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že podmienkou zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa v odvolacom konaní (v prípade, ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), je skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu, zisteného prvostupňovým súdom, tvoriaceho podklad pre rozhodnutie vo veci samej. Podmienenosť zmeny skutkových záverov prvostupňového súdu opakovaním alebo vykonaním nových dôkazov vyplýva z požiadavky rešpektovať zásadu priamosti a ústnosti občianskeho súdneho konania.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd prvostupňové rozhodnutie podľa vyššie citovaného § 220 O. s. p. zmenil a žalobu zamietol argumentujúc, že súd prvého stupňa sa nezaoberal platnosťou Zmluvy o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie zo dňa 19. 06. 2001. Uviedol, že pokiaľ by sa platnosťou zmluvy bol

zaoberal, dospel by k záveru, že táto je podľa § 39 OZ absolútne neplatná pre rozpor so zákonom a nič na tom nemení ani tá skutočnosť, že účastníci zmluvy si podľa tejto zmluvy poskytovali plnenie, pretože takýmto plnením nie je možno konvalidovať absolútne neplatný právny úkon.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo dňa 30. 11. 2011 (č. l. 97 - 98), na ktorom bolo aj meritórne rozhodnuté, vyplýva, že pojednávania sa zúčastnili štatutárny zástupca žalobcu, právna zástupkyňa žalobcu a právny zástupca žalovaného. Po otvorení pojednávania odvolací súd podal správu o stave doterajšieho konania a oboznámil prítomných účastníkov s obsahom spisu, vrátane prečítania písomných dôkazov. Následne boli vypočutí právna zástupkyňa žalobcu a právny zástupca žalovaného, ktorý vzniesol námietku neplatnosti Zmluvy o zabezpečení prevádzky a vysielenia mestskej televízie zo dňa 19. 06. 2001 z dôvodu, že táto nebola schválená Mestským zastupiteľstvom v T. tak, ako to vyžaduje § 11 zákona o obecnom zriadení.

Z priebehu doterajšieho konania je nepochybné, že súd prvého stupňa sa platnosťou, resp. neplatnosťou zmluvy ako celku nezaoberal, v súvislosti s nárokom žalobcu skúmal len platnosť článku V bod 4 písm. a/ predmetnej zmluvy. V predmetnom konaní preto ide o takú novú skutočnosť, ohľadne ktorej nebolo vykonané náležité dokazovanie. V danom prípade odvolací súd nemal k dispozícii vlastné relevantné podklady, na základe ktorých by mohol vyhodnotiť neplatnosť namietanej zmluvy. Zmluvu ako listinný dôkaz hodnotil odlišným spôsobom, než súd prvého stupňa bez toho, aby dokazovanie zopakoval, alebo ho doplnil, prípadne, aby si zopakovaním alebo vykonaním ďalších dôkazov zadovážil dostatočný podklad pre svoje vlastné skutkové zistenie.

Dovolací súd má za to (a zo zákonných ustanovení základného procesného predpisu pre občianske súdne konanie to jednoznačne vyplýva), že pred takým dôležitým rozhodnutím, akým je zmeňujúci rozsudok, je nevyhnutné dokazovanie v potrebnom rozsahu opakovať, resp. vykonať nové dokazovanie a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O. s. p.

Vzhľadom na uvedené, keďže v odvolacom konaní neboli splnené podmienky pre ustálenie iného skutkového stavu, ako toho, z ktorého vychádzal súd prvého stupňa, je

dovolacia námietka žalobcu dôvodná a konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Dovolací dôvod podľa citovaného ustanovenia je totiž okrem iného daný aj v prípade, ak odvolací súd vychádzal pri rozhodovaní veci z iného skutkového stavu, ako súd prvého stupňa bez toho, aby postupoval v zmysle § 213 ods. 3 O. s. p. a zopakoval dôkazy, na ktorých založil svoje zistenia súd prvého stupňa, prípadne, aby dokazovanie doplnil. K takejto vade konania je dovolací súd povinný prihliadnúť i vtedy, ak by nebola uplatnená ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.).

K námietke dovolateľa spočívajúcej v tvrdení o porušení zásady dvojinštančnosti konania, považuje dovolací súd za potrebné zdôrazniť skutočnosť, že tým, že platnosťou Zmluvy o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie zo dňa 19. 06. 2001 ako celku sa zaoberal Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, ktorý ju vyhodnotil za neplatnú, ocitol sa dovolateľ v postavení, kedy nemôže požiadať o preskúmanie tohto rozhodnutia v rámci riadneho inštančného procesu, t. j. podaním odvolania.

Vo vzťahu k tvrdeniu dovolateľa o tom, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej tento zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Pod nesprávny právny posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľom napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo vzhľadom na už vyššie spomenutú tzv. inú vadu konania skutkové zistenia odvolacieho súdu, vyplývajúce zo spisu, nedávajú pre toto posúdenie dostatočný podklad.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody, dovolací súd podľa § 243b ods. 2 veta prvá O. s. p., § 243b ods. 4 veta za bodkočiarkou O. s. p., dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bolo rozhodnuté o nároku medzi žalobcom a žalovaným, vrátane výroku o náhrade trov konania, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní, v ktorom je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 243d ods. 1 veta druhá O. s. p.), sa odvolací súd vysporiada s vytknutými vadami v intenciách dovolacieho súdu, opätovne vo veci rozhodne a súčasne rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2012

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová